

SPECTACOL DE TOAMNĂ

PLĂIAȘU-COZAN OCTAVIAN

CLASA a VIII-a A

Prin alaiul ei miraculos încărcat de miresme și culoare, toamna s-a așezat peste melagurile noastre.

Într-o dimineață, în timp ce încercam să înfrâng dulcele somn, am simțit un fior rece care s-a prelins în tot corpul. Curios de acest fenomen, m-am dus către fereastră, înțelegând imediat cauza: toamna a sosit! Privesc mirat spectacolul și mă hotărâsc să asist la el, să-i descopăr misterele. Ajungând afară, o frunză galbenă și lucitoare mi se așează în cale, parcă vrând să mă anunțe ceva. Mă uit în sus și văd splendoarea din care faceau parte sute ca ea. Rând pe rând cădeau parcă îngânate de un dirijor, atingând fragedul sol, printr-o perfecțiune de maestru. Melancolic, mă gândesc la anii care au trecut peste mine și la ignoranța pe care am avut-o până acum la această simfonie. Tresar ușor, invadându-mă un sentiment nebun de bucurie. O iau în mână, îi șoptesc profunda mea admirație, apoi o las în voia sorții. Îmi părea rău că n-am putut să-i spun mai mult, s-o îmbrac într-o salbă de vorbe sincere. Mă îndepărtez ușor, continuându-mi plimbarea...

Pășesc ușor și nesigur pe pământul rece. Un vânt tomonic îmi bate în față, șoptindu-mi la urechi vorbe de duh. Plăcut surprins de acest lucru, mă las condus de el prin minunatul tărâm al toamnei. Soarele scâldea ușor peisajul. Era timid și supărat de plecarea anotimpului, în care era actorul principal, ascunzându-se subtil sub cortina norilor grei și pufoși de vată, dând din în când aude în nădăd semne de viață. Îl văd și par surprins. Încerc să-i fac curaj, însă abandonez.

Dintr-o dată, un fălăit puternic de aripi se aude în depărtare. Mă uit în sus și văd cum stoluri de păsări călătoare își parăsesc meleagurile mult iubite. Se simțea tristețea lor, dorul lor nemărginit de casă dar totodată și goana lor aproape disperată de supraviețuire. Un gol apăsător se creează în sufletul meu, neînțelegând fenomenul. Simt cum ușor-ușor, tristețea se instalează; peste obrajii îmbujorați de săruturile dulci ale vântului prelingându-se o lacrimă. Printr-un ultim efort, îmi iau un călduros adio, căldura pe care aș vrea să le-o transmit, dar sunt neputincios. Observ că toamna este mai mult decât fantezie și culoare; înseamnă sacrificiu, sentiment și destin și că uneori trebuie să te lași purtat de toate aceste lucruri.

Peste tot se zăresc oameni. Unii robotesc de zor, alții privesc melancolici mirificul peisaj, fiecare depunându-și cu bucurie în suflet amintirile la care au fost martori dar și protagoniști în toți acești ani. Unii sunt purtați spre abisul fericirii, alții trăiesc cu amărăciune și cu regret în suflet tot acest spectacol. Mă așez pe o bancă. O nucă îmi cade în mână, primind astfel un dar al toamnei. Chipuri de copii, cu bujori în obraji și cu voiciunea specifică se preling în acest peisaj, dându-i și mai multă viață, întinerindu-l. Răsetele lor îmi umplu inima cu extaz. Îi văd cum trec nepăsători peste greutățile vieții și îi văd cum, cu o înțelepciune divină, te fac să uiți de neghina vieții tale și să iei totul ca atare, creând din jocul lor o capodoperă a timpului. Vântul mă poartă

acum pe culmi nedobândite ale imaginației, povestindu-mi istorii și povești nemuritoare. Le ascult cu mare atenție încarcându-mă cu o fericire arareori întâlnită. Se joacă cu părul și cu fața mea, le săruta dulce lasând în urma lui fiori reci. Se vede că e tare poznaș, dar totodată un foarte bun actor.

Se înserează... Ușor, dar sigur mă trezesc din visarea dulce trăită până în acele momente. Fac o plecăciune în fața întregului spectacol pe care Dumnezeu, prin dragostea sa nemărginită, mi L-a oferit și îmi iau adio.... Nostalgia mă cuprinse. Mă trezea la realitate. Ajung acasă, pun capul pe pernă și ațintesc ochii în tavanul monoton prin prisma albului său imaculat. Mă gândesc la tot ce am trăit până acum; camera mea începu să prindă viață, albul monoton prinzând culoare. Adorm cu gândul la ea, la acea lume de vis pe care am trăit-o astăzi.

Frumoasă ești stapână Toamnă și mult iubită de sufletul meu!